

Familie eller finde en passende Beskæftigelse for dem, medens en saadan ung Kvinde, der forlader Sygehuset med et tre Ugers Barn, venneløs og forladt, vanskelig vil kunne undgaa at fare vild paa ny for at holde sig og sit Barn i Live. Dette er kun *en Del* af det Arbejde, som ligger paa en kvindelig Fattigforstander. Mange have forsøgt at indskrænke Øldrikningen; nogle have søgt at skaffe Kvinderne varmere Underklæder om Vinteren; nogle have indført *Besparelser*; en har taget sig for at virke for en bedre Beliggenhed af Fattiggaardene; flere have indført en mere forskjelligartet og derfor sundere Levemaade uden større Bekostning. Alt dette Arbejde ligger i saa fuldt Maal for Kvinderne og i den Grad indenfor deres Erfaringer, at man vanskeligt kan tænke sig, hvordan et Fattigforstanderskab, bestaaende udelukkende af Mænd, kan tro sig selv i Stand til at gjøre det for Hundreder af Mennesker, som enhver af dem vilde dømme sig selv ude af Stand til at gjøre i sit eget Hjem. Det gaar da ogsaa saaledes, at, hvor vi én Gang have faaet Kvinderne ind, der vil man paa ingen Maade af med dem igjen. Det gjælder kun at komme ud over Fordommen og Frygten for det ny. De Kvinder, som vælges til Fattigforstandere, ere sædvanlig dannede og af god Familie. Vi skulle lige til at vælge en Bispedatter; Miss Lovisa Twining har i 25 Aar arbejdet i Fattigvæsnets Tjeneste; andre, Miss Baker og Mrs. Lawrie, forstaa sig særlig paa Sygepleje o. s. fr. Det kan siges med Sandhed, at vi kun have høstet Gavn af at have faaet Kvinder med til at bestyre Fattigvæsnets her i England.

Jeg faar i Dag ikke Plads til at sige noget om Skoleraadene, og hvad Kvinderne udrette der, hvad de gjøre for Undervisning i Husgjerning o. lg., men jeg haaber at sende dem et Brev igjen inden lang Tid.

Med Ønsket om, at vort fælles Arbejde maa have Fremgang
*Caroline Biggs. *)*

*) Redaktrice af Tidsskriftet „The Englishwomans Review“, der har bestaaet siden 1858, og som indtager Hæderspladsen blandt de mere bekendte Kvindetidsskrifter.